

Мігулін Олексій Олексійович
(1893–1989 рр.)

Доктор біологічних наук, професор.

У 1917 р. закінчив природниче відділення фізико-математичного факультету Московського університету ім. М.В. Ломоносова за спеціальністю «зоологія». Після закінчення був залишений на кафедрі зоології на посаді асистента. З 1922 до 1924 рр. працював ентомологом Цукротресту, потім старшим ентомологом і завідувачем Губернської станції захисту рослин (м. Харків). З 1930 до 1935 рр. О.О Мігулін очолював відділ хребетних тварин Українського науково-дослідного інституту захисту рослин (м. Харків), з 1935 до 1941 рр. – Українську науково-дослідну біологічну станцію. З 1943 р. – професор, з 1956 до 1971 рр. – завідувач кафедри зоології та ентомології Харківського сільськогосподарського інституту ім. В.В. Докучаєва. У 1940 р. захистив докторську дисертацію на тему «Звери УССР».

Олексій Олексійович був одним з організаторів захисту рослин та служби сигналізації і прогнозів в Україні. У 1925–1929 рр. очолював Центральну станцію захисту рослин Народного комісаріату землеробства. Під його керівництвом здійснено підготовку перших окружних агрономів із захисту рослин. Він був видатним ученим у галузі теоретичної та прикладної зоології й ентомології, організував службу сигналізації і прогнозів, заснував наукову школу з питань динаміки популяцій. Уперше в СРСР у 1925 р. під керівництвом О.О. Мігуліна організовано «Всеукраїнську мережу спостережних пунктів (СП), а в 1926 р. – Ізюмський і Куп'янський СП. Професори О.О. Мігулін і В.Г. Аверін уперше випробували в 1924 р. авіахімічний спосіб захисту сільськогосподарських рослин від сарани італійської.

Кафедра зоології та ентомології під керівництвом О.О. Мігуліна стала провідним центром в Україні з проведення широких досліджень із захисту плодкових насаджень, включаючи вивчення біології та екології головних шкідників яблуні на той час (білана жилкуватого, кільчастого шовкопряда, яблуневої молі, яблуневої плодожерки, західного травневого хруща), з'ясування причин їх масових розмножень, а також інших садових шкідників, зокрема бурого плодового кліща, попелиць, щитівок і несправжніх щитівок, сливової товстонижки, грушевої плодожерки. Підготував двох докторів наук і 23 кандидатів наук, опублікував понад 150 робіт, у тому числі такі: «Польові шкідники», «Визначник звірів», «Звірі України», «Зоологія», підручник для факультетів захисту рослин «Сельскохозяйственная энтомология».

Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора і медаллю
«За трудову доблесть».